

Проповед на Неделя шеста след Неделя подир Въздвижение

Братя и сестри,

В днешното литургийно евангелско четиво Църквата ни припомня изцерението на Гадаринския бесноват, сторено от нашия Господ Иисус Христос. Легион зли духове обитавали в този нещастен бесноват, който дори дреха не е обличал и не е живял сред хората. И свети Лука добавя, че дълго време така се е мъчил обсебения човек – чак до момента, когато нашият Спасител и Изкупител го среща и го изцелява. А бесовете, излезли из клетия болен, са толкова много и тъй страшни, че когато влезли в пасящото наблизостта стадо свини, цялото стадо се втурнало надолу по стръмнината във водите на Галилейското езеро.

Потресаваща е картината на действие на тъй злокобните Божии и наши врагове – демоните. По Божия милост те са скрити от телесните ни очи, защото техният безобразен вид плаши човеците. Ние обаче виждаме техните действия в поведенческите проявления на хората около нас и върху самите нас.

Когато в нечий дом настане прелюбодеяние, то не е от естествения повик на плътта, а е пряко действие на блудния бяс върху някой от съпрузите. Когато говорим страшни неща в пристъп на необуздан гняв, това пак е демонично действие върху нас.

Дори когато ни се приспи, дойде ли време за вечерните молитви, а сме бодри и свежи да гледаме телевизия, и това е действие на поднебесните духове на злобата.

За съжаление, ние самите не опазваме своите сетива от външните злокобни въздействия. Не се пазим от разговори, пълни с клюки и осъждане, гледаме непристойни неща, които изобилват в интернет, не се изповядваме, не се причастяваме, не се каем за прегрешенията си и така ставаме лесна плячка за нашия противник.

Молитвата „Господи, Иисусе Христе, Сине Божий, помилуй ме, грешния“ трябва да е винаги в нашата уста. Когато сме в интернет, да слушаме беседи на духоносни старци, а не да гледаме мерзостите на света, ако четем, да четем евангелието, светоотеческите напътствия и житията. И най-вече да осъзнаваме собствената си немощ, да не се възгордяваме и тщеславим. Защото гордостта и тщеславието са същност на богопротивния дух, който поиска да завземе Божия престол, и беше сринат в преизподнята още преди създаването на човека.

Ние, християните, не бива да забравяме, че водим битка с този древен враг, прелъстил нашите прародители в рая. И нашето упование в тази тежка битка (защото това е най-тежката битка в нашия живот – битката за спасението

на човешката душа), в тази битка ние, макар и немощни като мравчици, ние – Божието творение, удостоено с Божия образ и призвано към богоподобие, ние сме закриляни и подпомагани от всемогъщата Божия благодат. И тази всесилна Божия благодат призоваваме, за да може Господ на силите да се пребори с лукавия дух. А арената на тази битка, на тази война, е човешката душа. Защото Бог ни е създал със свободна воля, и по силата на тази свобода ние копнеем за Бога, копнеем за избавление от злото, копнеем за мира, радостта и светлината на Светия Дух, копнеем да се намерим облечени с избелена от покаяние кръщелна одежда и със здрав разум в нозете Иисусови, копнеем единение с небесния свят, чиито благодатни лъчи усещаме понякога и тук, на земята.

И трябва да знаем, че тази битка с враговете на нашето спасение ще бъде до сетния ни дъх.

Господ да се смили над нас, да ни помилва и вразуми, и да ни подкрепи свише в битката за нашето спасение. Амин!

2024 г.